

Kázání

Základ kázání je z epištoly Filipským, z oddílu, který předchází dnešnímu prvnímu čtení – 2. kapitola, verše 1-4:

Je-li možno povzbudit v Kristu...

Před chvílí jsme zpívali: „Pavel seděl v žaláři, nohy v těžké kládě, třebaže byl bez viny, nenadával vládě. Do tmavého vězení nerad šel by býval, to však na tom nemění, že si v poutech zpíval.“ (píseň č. 610,3) List do Filip napsal apoštol z vězení, a přitom je to dopis prodchnutý radostí a nadějí. Pavel si nestěžuje a nenaříká. Je svobodným křesťanem, i když je v kriminále. Jeho pohled je upřen k budoucím věcem a myslí předně na druhé – proto také na milovaný filipský sbor. Z něj se raduje. Zároveň však neskrývá své obavy. To, co Pavlovi nejvíce leží na srdci, je **jednota filipského sboru**.

A tak své milované napomíná. Naléhavě, a přitom laskavě. Jeho napomínání je spíš nebo zároveň prosbou. Povzbuzuje a potěšuje. Nebojí se pak osobního tónu, když říká: „dovršte mou radost“.

Proč mu na jednotě sboru tak velmi záleželo? Nepřehnal to? Je to opravdu tak důležité? A o jakou jednotu mu vlastně jde?

Ne, není to strach ze svobody – nebrání svobodnému rozvíjení různých projevů víry a obdarování. Dobře ví, že ve sboru, kde je při díle Duch svatý, je mnohotvárnost, pestrost, pohyb. Jen tam, kde se Duch vytratí, všechno ustrne, zkostnatí a stane se nudným.

Pavlovi jde o to, aby sbor osvědčil svou víru – aby byl živý a pestrý; v zásadních věcech však jednotný. Pavel neusiluje o formální jednotu. Jednota církve a sboru mu není cílem

o sobě. Je však nutným předpokladem, aby to byla církev a sbor Ježíše Krista.

Tato jednota nebyla zřejmě nikdy samozřejmá. Ohrožení jednoty a tendence k rozmíškám mezi křesťany, to bylo už v prvních sborech. Ti, kteří uvěří v Ježíše Krista, si nejsou samozřejmě a automaticky osobně bližší. Často vznikají právě ve sborech napětí a konflikty, jinde řídce se vyskytující. Ty třenice a sváry jdou vždycky na vrub lidské ješitnosti a přehnané ctižádostivosti. To věděl apoštol velmi dobře z vlastní zkušenosti. A proto filipský sbor před těmito projevy varuje a prosí, aby se jich vyztráhali: „v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností“ (v. 3a). Ctižádost a ješitnost každé společnosti spolehlivě rozbíjí a ničí. Rozbíjí i skutečné bratrství, solidaritu a vzájemnou sounáležitost sborového společenství. Takový sbor pak nemůže obstát v zápasech vnitřních ani vnějších. Stává se solí zmařenou.

Víra není jen záležitostí soukromou či niternou. Víra se vždycky týká i společenství. Ztratíme-li ve sboru vědomí, že jeden druhého potřebujeme a máme jeden při druhém stát, přestáváme být sborem Kristových svědků. Právě na způsobu, jak dokážeme řešit všelijaké spory, nedorozumění a napětí, na tom se ukazuje a dosvědčuje věrohodnost křesťanské existence. Bez problémů a napětí to ve světě ani v církvi nikdy nebude. Tam, kde jsou lidé, jsou vždycky i problémy. Důležité je to, jak se řeší – v jakém duchu? Kdo se ve sboru uplatní: ten, kdo má ostré lokty, kdo si nedá nic líbit, kdo prosazuje za každou cenu svou a má vždycky pravdu? A nebo se snažíme o vzájemné porozumění, překonání nesnášenlivosti a ješitnosti? O tuto jednotu Pavlovi jde: ne, aby všechno bylo na jedno brdo. Jde o jednotu v tom, že myslíme na to jedno podstatné a rozhodující – že jsme zachráněni Boží láskou v Kristu Ježíši. To nás spojuje a drží při sobě. Mít toto stále

před očima! K žádoucí jednotě dojdeme jen tehdy, když se dáme prostoupit Kristovým Duchem. Jestliže necháme platit Kristovu záchrannou moc nad mocí netolerance, nesnášenlivosti a rozmíšek. To ovšem vyžaduje od každého úsilí. Tato žádoucí jednota nám nespadne do klína. Je důležité, abychom překonávali ty staré způsoby sebeprosazování. Pokládat druhého za přednějšího sebe a myslet na to, co slouží druhým (srov. v. 3-4). To nám však není vrozeno. Svou přirozeností tíhneme spíš k soběstřednosti a sebeprosazování. A právě tomuto našemu přirozenému směřování a tíhnutí nemá křesťan podléhat – má se tomu vzepřít. Být ovládnut Kristovou mocí a jeho způsoby – o to jde, to je nejvlastnější křesťanův a křesťanský zápas. Živá církev a živý sbor je ve stálém bojování – i v dobách vnějšně viděno klidnějších. Bylo tomu tak vždycky a bude tomu tak až do konce tohoto věku. Církev nesmí usnout na pomyslných vavřínech – je vždycky bojující, staří říkali rytěřující – je-li církví Kristovou.

Základní podmínkou a předpokladem jednoty sboru a církve je p o k o r a . To je ten Kristovský způsob, o kterém mluví oddíl z epištoly Filipským, který jsme dnes slyšeli jako čtení – Filipským 2,6-11: ten známý hymnus na Krista. Pokora je základní svorník, který sbor stmeluje a buduje. Pokora je mostem, který překlenuje všecko, co nás chce rozdělit a vzájemně odcizit. Pokora je základním kamenem pravé jednoty. A jsem přesvědčen, že je proto základní křesťanskou ctností (jsou-li jaké křesťanské ctnosti, pak právě toto).

Co to ale ta pokora je, co znamená být pokorný? Rozumíme si vůbec i v církvi, když o pokoře mluvíme? Pokora vyjadřuje předně vztah člověka k Bohu. Pokorný jsem tehdy, když se vzdávám jakýchkoli nároků, jakékoliv své domnělé spravedlnosti před Bohem. Jsem-li pokorný, nic si na Bohu nevynucuji. Pokorný Bohu důvěřuje. Vyznáváme, že vpravdě pokorný byl Ježíš Kristus. Ten, který nelpěl na své rovnosti

s Bohem, sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka a stal se jedním z lidí. A ještě i jako člověk se ponížil a v poslušnosti Otcovy (Boží) vůle podstoupil smrt na kříži. A právě proto ho Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jméno. Proto je Ježíš Kristus Pán.

Z pokory před Bohem plyne pokora před lidmi. Pokorný člověk neodepisuje druhého pro odlišný názor a postoj. Pokorný nezatrácuje dokonce ani toho, kdo se vážně provinil, selhal, neobstál. Pokorný člověk má naději. Je pramenem naděje, pokoje – a jednoty. Všichni žijeme z toho, co svou pokornou službou a obětí pro nás získal Ježíš Kristus. To nás spojuje. Všecky rozdíly jsou v této perspektivě nepodstatné a podružné. Pokora však nerezignuje na otevřenost a pravdivost. Ježíš Kristus přece říkal i velice přímá a jednoznačná slova na adresu pyšných a sebejistých. Když se však setkal s pokáním a pokorou, odpustil i to, co se zdálo být neodpustitelné.

Být zajedno, mít jeden úběžník, táhnout za jeden špagát, být zajedno ve věcech podstatných – to je úkol, velký úkol. Pro všechny, kteří se ke Kristu jako Pánu hlásí a ústy jej vyznávají. Máme-li se stát v tomto světě věrohodnými, musíme být stejného smýšlení i stejného Ducha, stejných či obdobných metod a způsobů – Kristovských! Neseme-li Kristovo jméno oprávněně, není možné jinak. Amen